

ΡΟΥΜΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΝ ΣΥΒΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΠΑΟΥΝΑΣ

"Όταν ή άμορφη και περήφραη Πάουνα άποχαθήθηκε ένα πρωτό το διαλεχτό της καρδιάς της, τό Θανάση, πούφευγε γιά τόν πόλεμο, τού έλεε, μόλις συγκρατώντας τά δάκρυά της :

— Πήγαινε στό καλό ! 'Ο Θεός μαζί σου ! Νά γυρίσης νικητής !..

Μέρες και μήνες περάσανε άπ' τό πρωινό αυτό τού χωρισμού. Μέρες και μήνες έφρονιας και λαχτάρας. 'Η Πάουνα έκανε πλιν λαχάσει τή νύχτα τήν προσευχή της και παρακαλούσε τού Θεού νά φυλάξή άπ' τά βόλια τού έχθρου τόν άγαπημένο της.

Μιά νύχτα, μιá νύχτα σκοτεινή κι άνταριασμένη, ή Πάουνα καθόταν στην άκρη τού κρεββατιού και σκέφτοταν τόν καλό της. 'Αξάρνα άουσαν νά χτυπούν την πόρτα και καθός έτρεξε κι άνοιξε τής φάνηκε σέ μιá στιγμή πώς γνώρισε τή φωνή τού Θανάση.

— Πάουνα, καλή μου Πάουνα, πού είσαι ;.. Μή φοβάσαι... Είμαι έγώ ο Θανάσης !..

Από χέρια τήν άγκάλιασαν μέσα στό σκοτάδι, μιá ή Πάουνα άπο τραβήχτηκε και ρώτησε :

— Είσ' εσύ... εσύ, άλήθεια !..
— Εγώ είμαι, Πάουνα... Δες τό δαχτυλίδι σου στό χέρι μου κι έδω στό λαμό μου τό μικρό εικόνημα πού μου είχες δώσει... Δέν μπορέσα νά βαστάξω περισσότερο μακαριά σου, άγάτη μου...
— Μά πώς, σ' άπόλυσαν άπό τό στρατό ; Πήρε τέλος ο πόλεμος ; Μίλα γρήγορα...
— 'Όχι, Πάουνα... Έργα κριμά, κι άπό τό κανα γιά τήν άγάτη σου...
— Γιά τήν άγάτη μου ; φώναξε ή Πάουνα άγρια. Καί πιστέρες πώς κι άόσιες νύχτο άρροβωνιαστικό ένα λαποάχτη ; Φύγε γρήγορα άπό δω, νά μη σέ βλέπω !
— Πάουνα, αυτή είν' ή άγάτη σου ; Με στέλνεις λοιπόν στό θάνατο, στον άφανισμό ;..
— Πήγαινε όπου θέλεις. Αυτό μονάχα μάθε άπό μένα, πώς ποτέ δέν θα γίνω γυναίκα σου... Δέν θέλω άντρα μου έναν δειλό πού θα τον περιφρονή όλος ο κόσμος !
— 'Ο άγάτης σου κανένα άλλο, Πάουνα !
— 'Όχι, Θανάση ! Έσένα, μονάχα έσένα αγαπώ... Νύχτες άλλες σου έπέγραφα άγνοητή με τή σιλλογή σου... Άλλά ποτέ, ούτε στ όνειρο μου άκούω, δέν θα μπορούσα νά πιστέρω πώς γίναμι έναν άνανδρο !..
Κι έξωφρε, ή δύστηνη ζωή με τά χέρια της τό πρόσωπό της, Θεριά δάκρυα πλημμυρούσαν τά μάτια της.
— 'Ω, ντροπή μου, δημολογούσας, ντροπή μου νά ζω άροβωνιαστικό έναν τίποτα δειλό !..
'Αξάρνα άουστησαν έκει κοντά γαγισίματα σκυλιών. 'Η Πάουνα έπιασε ποτέ τό Θανάση άπ' τούς όμιους και σπρώχνοντάς τον πέρα φώναξε :
— Φύγε, φύγε γρήγορα άπό δω, τήγαινε νά πεθάινης σάν άντρας, άλλωώς θα πεθάνω έγώ άπό ντροπή, άν μιά δούν μαζί !
Και λέγοντας αυτά, μπηκε σάν άστραχή μέσα στό σπίτι, έβλεψε τήν πόρτα κι έβδωσε τό κεφάλι. Έπειτα πρόσωπός τού παράθυρο, κι ένώ ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά, είδε τό Θανάση νά φεύγει γιά νά ζήσει μέσα στό σκοτάδι.
'Από τή νύχτα αυτή, οι κάτοικοι τού χωριού δέν ξανάβδαν πια τά χείλη της Πάουνας νά χωμογελούν. 'Η παρμιόνη νέα όταν διάβαινε στό δρόμο με τή μάνα της δέν σήκωνε ποτέ τό κεφάλι της νά κωτίσει άπόφραστο. Πολλές φορές κωφιόόλαγε άπελπισμένα... Τί νάγε άπογίνει ο Θανάσης ; Ξαναγύρισε στον πόλεμο ; Ζοίσε ή σκοτώθηκε γιά χάρη της ;
'Ενας μήνας πέρασε... Κι 'Αξάρνα έφτασε στό χωριό ή είδηση
— Γιατί ή μις 'Ελλάς βρισκόταν στη μέση ; 'Η μις 'Ελλάς νά πιά πρώτη, γιατί είνε ψηλή και πρόεια και γαίνεται !..
Λοιπόν στον άνθρωπο αυτόν χωριστά τή ζωή μου. Γιατί πραγματικά άκούληθησα τήν συμβουλή του, έβγαγα άπό τή θέσι πού βρισκόμουν και πήγα έκει πού μου ήτέδειξε.
Κατόπι άόχησε τό έφίρισμα τής τανιάς. 'Ο κύριος ντέ Βαλέφ προσώρησε στην σιμνή και άοιος νά λεί ;
— Κύριε, σάς παρανάξω τάς άντιπροσώπους τής όμορφιάς όλων τών Κρατών τής Εύρώπης !..
'Εξάρνα όμιος... 'Εξάρνα συνέθη κάτι τό άπόφραστο, κάτι τό τρομερό !..
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

πώς έγινε μια μεγάλη φοιική μάχη πού έστειλε στον τάφ' άρετά παληράκια.

'Η Πάουνα χωρίς νά χόση καρπό έτρεξε άμέσως στό ούτι της, έφριξε στους όμιους της ένα έλαφρό σάλι, έδεσε μέσα στό μαγνηλί λίγο ψωμί κι έφυγε κρυφά, χωρίς νά ελή τίποτα στη μάνα της... *

Μέσα στό θλιβερό σούρουπο, ή χιλιάδες νεκροί σκεπάζουν τόν άπέραντο κάμπο κι' άλλοι τόσοι πληγωμένοι βογγούν σπαρραχτικά, ένδο τά άλογα τριγυρνούν άλαλιασμένα μέσα στη νυχτερινή ήσυχία...
Τό στρατότεδο κομμάτι κουρασμένο, άποκακομμένο... Μόνο μιá γυναίκα πλανέται άήνηση στό ματωμένο κάμπο τής μάχης. Είνε ή Πάουνα !.. Ψιθόρησι σιά τ' όνομα τού άροβωνιαστικού της και συχνά κάποιος βαθός άναστεγνάσος άπανταίε στη φωνή της. Κάποιος πληγωμένος ψυχομακάει... 'Η ζόρη πηγαίνει κοντά του, τού δίνει λίγο νερό κι' άποκακρίνεται κοινώντας άπελπισμένα τό κεφάλι της.
'Αρχισε πια νά χαράζει... Τό φως τού φεγγαριού λιγοστεύει. 'Αξάρνα ή Πάουνα σκότανε πάνω σ' ένα μισόγυμο κομμά. Φορούσε δαχτυλίδι και με τό ίδιο χέρι βαστούσε σφιχτά κάποιον φυλτζό πού κρεμόταν στό στήθος της.
'Η Πάουνα άίρναίε ένα σπαρραχτικό έξερμόνη και πέφτει άπάνω στον άματωμένολομο πολεμιστή σκοτώφοντας :
— Θανάση !.. Θανάση !..
'Αν κάι τά χέρια της τρέμουν, πλένει γρήγορα τό πρόσωπο τού άγαπημένου της, ένδο γοντά δάκρυα κούδωνε άπ' τά μάτια της. "Όταν τόν έξωθάρισε πια, είδε με φρήξη πώς ο καλός της είχε μιá τρομερή σπαθιά, πού τούχε καταστρέψει και τά δύο μάτια !..
Τί σιμάνει όμιος ; 'Ο άγαπημένος της ζοίσε ακόμα. Νά πού στενάξει τώρα, βογγάει, κωφωρίζει άκούφοντας τή φωνή της Πάουνας :
— 'Ο καλή μου Πάουνα, είσαι σέ !.. 'Αφρησε με νά πεθάνω, Πάουνα... Τί θέλω πια έγώ στον κόσμο !..
— 'Όχι, όχι, τού άπανταίε έκείνη. Είσαι ο άγαπημένος της καρδιάς σου σέ λίγο, με τό θέλημα τού Θεού, θα γίνης άντρας μου... Σάπα όμιος τώρα, μη μιλάς !..

"Όταν διάβαινε στό δρόμο με τή μάνα της δέν σήκωνε τό κεφάλι της νά κωτιάζη άνθρωπο..."

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

— Τί θα κερνούσες εσύ, Ταγκόρ, τό Θάνατο, άν μιá μέρα έχούταν κορμασμένο νά χτυπήσει τήν πόρτα σου, φτωχέ ;..
— Θα πρόσμερνα στον έξνο μου ένα ποτήρι γεμιστό από ζωή, γιατί θα με στενοχωρούσε ή λύπη του, άν μ' έβλεπε κι' άόεια χέρια...
Ναί, όταν έρθης, Θάνατε, έγω νά σου δώσω πολλούς φθοινοφθονούς καρπούς, πολλές μέρες και νύχτες κωλοκαιρινές, όλη τή συσχομιδή της κορμασμένης μου ζωής...
'Ελα, Γιά σένα τάχω όλα, Σέ πρόσμερνα μέσα με τήν ήμέρα και πολλές νύχτες ξαγριόπλησα γιά σένα...
Δός μου τώρα τό δόμο τό στεγνό σου...
'Ελα, Θάνατε, νά μου κωφομιλήσης, τήν ύστερήν χαρά νά μου ζωίσης...
Γιά σένα είν' όλες ή χαρές κι' ή λύτση μου...
Γιά σένα δοκάμισα τής φρίξης τής σκληρής ζωής...
Και σέ σένα τό δίνο όλα αυτά, με τροπό μυστικό...
'Οτι είμαι, ότι έχω, ότι έλαίξω, όόια κι' ότι αγαπώ, όλα γιά σένα τάχω και γιά τήν ύστερήν ματιά σου τά φυλάγω...
Δός μου τήν και θάξης τή ζωή μου..."